

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale prokuratora Wiesławy Sawoško-Grębowskiej, po rozpoznaniu w dniu 15.04.2014 r. sprawy R. R. oskarżonego o czyn z art. 178a§1 k.k. na skutek apelacji obrońcy oskarżonego wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 20 września 2013 r. (sygn. akt VII K 697/13):

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. na mocy art. 63§2 k.k. na poczet orzeczonego w pkt. II części dyspozytywnej środka karnego zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 lipca 2013 r. do dnia 14 sierpnia 2013 r.;

2. na podstawie art. 43§3 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy Staroście B..

II. W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30-zł. (trzydziestu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w kwocie 70-zł. (siedemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

R. R. został oskarżony o to, że w dniu 13 lipca 2013 r., około godziny 20²⁰ w B.na ulicy (...), kierował samochodem marki V. (...)o numerach rejestracyjnych (...), będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło badanie stanu trzeźwości urządzeniem (...), z wynikami odpowiedni: I badanie – 0,30 mg/dm³, II badanie – 0,26 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest o czyn z art. 178a§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 20 września 2013 roku w sprawie o sygn. akt VII K 697/13 na mocy art. 66§1 i 2 k.k., art. 67§1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu R. R. warunkowo umorzył tytułem próby na okres 1 (jednego) roku.

Na mocy art. 67§3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres 1 (jednego) roku.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, na mocy art. 444 k.p.k., 445§1 k.p.k., 425§2 k.p.k., 427§1 k.p.k. w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym tj. w jego punkcie II zaskarżył obrońca oskarżonego.

Na mocy art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 /jednego/ roku, podczas gdy w sytuacji w której stan nietrzeźwości oskarżonego wykazywał wyraźnie tendencje malejące i przewyższał nieznacznie dopuszczalne normy

stanu nietrzeźwości, szkodliwość społeczna czynu oraz wina oskarżonego nie są znaczne, a zaś oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz wyraził skruchę.

Wskazując na powyższe w związku z art. 437§1 i 2 k.p.k. wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w jego pkt II,
2. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II i orzeczenie zamiast zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego /art. 67§3 kk w związku z art. 39 pkt 7 k.k./

Na mocy art. 452§2 k.p.k. wniósł o uzupełnienie przewodu sądowego przed sądem odwoławczym i dopuszczenie – na podstawie art. 453§1 i 2 k.p.k. – dowodu z dodatkowych wyjaśnień oskarżonego na okoliczność jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia po popełnieniu czynu zabronionego, skutków jakie może wyrządzić dla jego i najbliższej rodziny prawomocne orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

W zakresie powyższego wniosku dowodowego Sąd Okręgowy rozstrzygnął na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 kwietnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, aczkolwiek na skutek zainicjowania postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy miał możliwość uzupełnienia zaskarżonego wyroku o zaliczenie okresu zatrzymania prawa jazdy R. R., jak również o nałożenie na oskarżonego obowiązku zwrotu prawa jazdy Staroście B..

Poza sporem jest, że w przypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest fakultatywne (vide art. 67§3 k.k.). Nie oznacza to jednak wymogu „nie orzekania” tego środka w każdym przypadku. Obowiązkiem sądu w tego rodzaju sytuacjach jest ocena stopnia zagrożenia ze strony sprawcy czynu dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd I instancji dokonał takiej oceny. Wziął przy tym pod uwagę, oprócz niskiego stężenia alkoholu w organizmie R. R. (na marginesie, okoliczność ta była podstawą warunkowego umorzenia wobec niego postępowania karnego), czas i miejsce czynu (centrum miasta, ruchliwa ulica, nawet po godzinie 20:00). Słusznie przy tym skonstatował, że potencjalne niebezpieczeństwo, jakie stwarzał dla ruchu drogowego nie było iluzoryczne, a jak najbardziej realne. W tej sytuacji decyzja o orzeczeniu omawianego środka karnego (notabene w najniższym ustawowym wymiarze) mieści się w granicach sądowego uznania i zasługuje na akceptację. Tym bardziej, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych jest de facto jedyną realną dolegliwością dla R. R., która jest w stanie zrealizować cele prewencyjne, a zwłaszcza w zakresie wychowawczym.

Dodać należy, że z punktu widzenia oceny stopnia zagrożenia ze strony sprawcy czynu z art. 178a§1 k.k. dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie mają znaczenia właściwości i warunki osobistych oskarżonego, a także dotychczasowy tryb jego życia (na marginesie, Sąd I instancji uwzględnił te okoliczności warunkowo umarzając postępowanie karne).

Sąd Okręgowy dostrzegł natomiast z urzędu, że Sąd I instancji orzekając wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, nie zaliczył na poczet tego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy. Jak wynika z akt sprawy prawo jazdy zostało zatrzymane R. R. w dniu 13 lipca 2014 roku (k. 1), zaś zwrócone w dniu 14 sierpnia 2013 roku (k. 17). Dlatego też Sąd Okręgowy uzupełnił rozstrzygnięcie i na podstawie art. 63§2 k.k. na poczet orzeczonego w pkt. II części dyspozytywnej środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 lipca 2013 r. do dnia 14 sierpnia 2013 r. (pkt I ppkt 1 sentencji niniejszego wyroku).

Nadto, aby urzeczywistnić orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów (w obecnej chwili oskarżony dysponuje dokumentem uprawniającym go do jazdy) na mocy art. 43§3 k.k. należało nałożyć na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy Staroście B. (pkt I ppkt 2 sentencji niniejszego wyroku).

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, należało orzec, jak w pkt. II sentencji niniejszego wyroku.

O opłacie orzeczono na mocy art. 11 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zaś o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636§1 k.p.k. Na pozostałe koszty sądowe złożyły się:

- koszt uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 50 zł. (art. 618§1 pkt 10 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego /Dz. U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468/);

- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł. (art. 618§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).